

Syd for Hovedgaard, mulig ved Lvingstrup, mulig ogsaa ved Horsens, og her er brugt Udtrykket „eller ved denne By“, fordi det kunde tænkes, at Punktet kunde være lige Syd for Horsens Station. Vi have stillet dette Vindringsforslag for nærmere at pege paa Usikkerheden, hvortil der imidlertid ikke behøvedes noget Vindringsforslag, dels ogsaa fordi det er forekommet os, at det ikke er aldeles utvivlsomt, om den Lov, som der er henvist til i § 3, nemlig Loven af 23de Mai 1873, indeholder tilstrækkelig Bemyndigelse i den Henseende, navnlig i dens § 4 i Slutningen. Man har ment, at dette Vindringsforslag skulde være en Selvsølgje. Dette vil jo kunne oplyses under Forhandlingerne. Man har ment, at det vil være en Selvsølgje, da der i det foreliggende Lovforslag er henvist til Loven af 23de Mai 1873, saa at altsaa den høitærede Indenrigsminister kan bestemme, hvad der her staar, men for en større Sikkerheds Skyld have vi dog stillet Vindringsforslaget. Dersom den høitærede Minister imidlertid, som jeg haaber han kan, erklærer, at det ligger til Grund for Lovforslaget, og at han vil have sin Opmærksomhed henvendt derpaa ved Udsættelsen af en Koncession til denne Bane, hvis det foreliggende Lovforslag bliver Lov, have vi Intet imod at tage vort Forslag tilbage.

Indenrigsministeren (Seel): Med Hensyn til det af den ærede sidste Taler omtalte Vindringsforslag skal jeg indskrænke mig til den Bemærkning, at jeg fra mit Standpunkt ikke har Noget imod Vindringsforslagets Vedtagelse. — Med Hensyn til de af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) stillede Forslag skal jeg gjøre opmærksom paa, at Virkningen af det under Nr. 1 fremsatte Vindringsforslag utvivlsomt vil være ensbetydende med Forkastelsen af dette Lovforslag. Det forekommer mig nemlig klart, at ingen Bestyrelse, intet Selskab vil kunne være tjent med at anbringe betydelige Kapitaler i et Anlæg af denne Bestaafenhed, naar de væsentlige Betingelser, hvorunder Anlægget fremmes, kunne forandres med et Mars Barsel fra den ene Kontrahents Side. I det Tilfælde, at man med et Mars Barsel opfagde Selskabets Medbenyttelsesret til den Del af Statsbanen, der ligger mellem Biby og Aarhus, og de Indretninger paa Aarhus Station, som Banen har givet Anledning til, vil Følgen deraf være, at Driften af Banen maa standses efter Aarets Udløb, og det vil ikke være muligt at tilveiebringe Betingelserne for Fortsættelsen af Banens Drift, idet den eneste Maade, hvorpaa der da vilde kunde gaas frem, vilde være at anlægge et særskilt Spor fra Biby til Aarhus, men dertil vil udtræves en særlig Lov, da der ikke er nogen Expropriationsret, og det er meget usandsynligt, at dette overordentlig kostbare Anlæg, som jo vil tiltage i Kostbarhed, jo nærmere man kommer Aarhus, under de Forhold vil kunne

tilveiebringes af det Selskab, som nu danner sig. Dertil kommer, at Forholdet, som det nu tænkes ordnet, kræver permanente Anlæg, hvori der vil stikke betydelige Summer, og som for en Del vilde blive fuldstændig unyttige i Tilfælde af, at der skulde anlægges Dobbeltspor. Der skal nemlig efter Kontrakten være Anlæg ved Biby, hvor der ingen Station er, til Ophold for Statsbanernes Personale, og til Erhvervelse af Grund ved Aarhus Station osv., hvorved der skal foretages Udvidelser, er der anslaaet et Beløb af 40,000 Kr. Det kan dog heller ikke være Meningen, at en saadan Medbenyttelsesret af en større eller mindre Del af Statsbanen skulde være affaaeren, naar man er sikker paa, at Staten faar Vederlag derfor, hvormed den kan være tjent. Det er Tilfældet med Randers—Grenaa-Banen, hvor Selskabet fik en Medbenyttelsesret af Randers Station, som skulde vederlagges ved en aarlig Sum, og hvorefter Staten fik en Sum en Gang for alle til Vederlag for de Udvidelser, som Stationen maatte modtage. Det har været Tilfældet ved den syd-synste Jernbanes Tilslutning til Odense-Banen, og endelig har akkurat det Samme været Tilfældet ved Odense-Bogens-Banen, hvor noget Saadant endogsaa ses af Anmærkningerne til § 6 under Post- og Telegrafvæsenet paa indeværende Mars Finantslov, hvor der er ført til Indtægt et Bidrag, hvorfors der er gjort Rede i Anmærkningerne til Finantsloven, for Medbenyttelsesret af visse Dele af Statsbanerne og det paa en saadan Maade, at denne Kontrakt ikke kan ophæves uden fælles Overenskomst. En saadan Sag har passeret Finantsudvalget for indeværende Aar uden at give Anledning til nogen væsentlig Betænkelse. Det er mig ogsaa i Diebløkket umuligt at faae Die paa, hvilke Betænkelse der skulde være ved at træffe en saadan Overenskomst med dette Selskab; men jeg gjentager som min faste Overbevisning, at hvad der er foreslaaet af det ærede Medlem, at en Ret til Medafbenyttelse af Statsbanen skulde kunne vilkaarlig opgives med et Mars Barsel, vilde lægge en aldeles uoverstigelig Hindring i veien for Jernbaneanlæggets Gjennemførelse, og at Vedtagelsen af dette Forslag derfor er aldeles ensbetydende med Lovforslagets Forkastelse. Jeg antager, at dette vil blive betræftet af de ærede Medlemmer, der have nærmere Indsigt i Forholdene. Jeg veed ikke, om det har været det ærede Medlems Hensigt paa dette Punkt nu ad denne Vej at forhindre Jernbaneanlægget, men det vil utvivlsomt blive Følgen af Forslagets Vedtagelse. — Med Hensyn til Vindringsforslaget Nr. 3 skal jeg bemærke, at det jo væsentlig angaar Finantsministeren. Spøragsmaalet om, hvorledes Expropriationsomkostningerne skulle tilveiebringes, er jo et finansielt Spøragsmaal, og jeg beklager derfor, at jeg ikke har haft Leilighed til at konferere med Finantsministeren derom. Jeg kan altsaa ikke her